

Peter Kolšek

Točka z dolgolaskami in druge pesmi

Čemu?

Čemu posedaš vsako noč pri knjigah!
Čemu – pod zvezdami! – ta smešna
nagnjenost v voščenske, že zdavnaj dogorele?
Dežujejo poletja, v hrbet se zaganjajo jeseni,
ti pa medliš med črvojedino
kakor odloženo meniško delo,
kakor presušene luske sonca na koncu
križnega hodnika. Ali ni v tej poševni drži
omagal ohlajeni krop iz vseh prevrelih časov?

In knjige, ki s šelestenjem dražijo telo?
V njih šklepetajo živi ali se drstijo mrtvi,
ki se nočejo navaditi na smrt,
s svojimi navzgor zakrivljenimi prsti
vrtajo po naših še nezasutih grobovih.
Pred sabo potiskajo babilonsko drobnico,
za njimi pa že opletajo nove galeje nesmrtnih.
Res, meso je žalostno, a knjige ne prebrane!

Ali ni že dovolj razvedrila bogov?
Spat hodimo kakor nabrekla sejmišča,
zbujamo se kakor prižgane žarnice.
Zraven pa mislimo na tihi čas ob reki,
na svetlikanje potokov, na mlado temo
ugasle zvezde, ki nas bo morda dosegla.
Čemu si kopičimo mreže nerazvozlane,

čemu zbijamo čela v kupe lobanj?
Že zdaj je prihodnost za nas prevelika,
preveliki so zakladi postorjene bolečine.

Nove palače v jutranjem zimskem soncu

Zrasle so na opuščenih pašnikih stoletja.
Kobilice in krave so odletele, ko so videle,
kako brez reda se kopicijo trupla
in se napihujejo.
Zdaj pa stekleni nebotačni noži
režejo svetlobo na velike folije zraka.
Odposlanci iz Schwarzwalda od znotraj
še zmeraj čistijo krvave madeže, pomešane
z iztrebki izumrlih ptičev.

Zjutraj se prebuja zlato: dekle je komandni gumb
dvigala zamenjala z bradavico, sinoči poljubljano.
Na zemlji je brenčeči mir, v višavah šopki srečelova.
Veter s pruskih ravníc dviga prah, ki je videl veliko časa,
in se zažira v primrzle nosnice novih pašnih skupnosti.

Sprehajalci psov

Ko prilezejo iz svojih lukenj,
v katere so bili zmetani,
se jim pod nogami vdira svet kakor praženec.
Omotačni se zatikajo v podaljšano življenje,
glava se obotavlja, ko ovohava luno.
Potem sunkovite gibe ublažijo
kroglični ležaji (ležala je vso noč
v staji, potem pa izginila v pastirsko jutro)
in zdaj z eno roko zdaj z drugo nogo
vmešavajo oglašanje ptic v šumenje noči

in dneva. Pojavljajo se ob vsaki uri,
ne tako kot deževniki ali čaplje,
ki so drug drugemu zaupali načrt.
Sanje jim zmeraj znova cvetijo iz pazduhe
(kar odšla je, še tančice ni odložila)

in ko se vrnejo z otokov, jih pričaka blato,
na pokopališču pa svečan opravek.
Potem kolovratijo vzdolž živih mej,
na vrvicah jim bingljajo uteži
iz praznih prsnih košev in drugih samot.
Brez namena lazijo okoli, brez lakote
se vračajo v luknje, v katere so bili zmetani.

Sneži

Na bele cvetove v rastlinjaku sneži,
sneži na filme, ki se počasi vrtijo nazaj.
Sneži na debeli vrat steklenice, zadnje
v vrsti tisočerih, ki je stekla po belem grlu.
Na nočne sirene in zariple policiste,
ki škilijo proti domu, sneži,
sneži na okvirje tihožitij, ki se stiskajo
za izložbenimi okni kakor labodi pred nevihto.
Sneži na cigaretni dim, na spomine,
ki so končali pod brezami nekega samotnega
dne leta 1973 in je nanje pozabil tudi veter.
Sneži na plakat davno odigrane opere,
sneži na Kitajčevo glavo, sneg mu teče
po lobanji kot potok. Sneži na črno dekle
v belih oprijetih hlačah, na njene snežno bele zobe,
ki vabijo v omamo juga in razredčenih obljub.
Sneži v sobo, na posteljo, v sanje,
sneži na severnega medveda, ki je prišel mimo,
kakor da se je napotil pogledat,
kolikere zaloge še hrani oblak.
Sneži na perilo, ki čaka zloženo za
dolgo potovanje, na budnost in na stopinje,
ki jih sneg ne more več prikriti, sneži.

Mediteran

Nov dan razpenja sončna jadra,
limone ga umivajo z rumenimi očmi.
Na napete daljave igra orkester ladij,
nadišavljeno ozračje tli. Ko se vname,
se morje dvigne do razdraženih nosnic.

Tedaj pa oslov glas, razglašena struna
noža, zarezhe v prebelo hrbtenico kamna.
Je zajokala kopna zemlja, je zaihtelo
morsko dno? Je ugasnila večna luč
v črnih školjkah, zlatnikih smrti?

Točka z dolgolaskami

Točka z dolgolaskami se je končala
ob petih popoldne. Vse so odšle.
Za seboj so pustile razmetane oči,
ki se svetijo kot orožje,
odnesle so prah in zlato sanjačev,
trepetanje enodnevnic.
Tako se končajo veliki načrti:
na dvorišču harmonika, odložena
med nakit iz sonca in mlak.

Odšle so z razgaljenimi hrbti,
koreografsko nagnjene v dež.
Odšle so skozi brezove gaje,
bolj bele od platna,
bolj zelene od pomladi.
Preletele so arheološka najdišča,
kjer so se včasih valjale boginje.
Zdaj potujejo skozi glave dečkov,
ki vadijo za točko s puško in rožo.

Sladki sok

Čeprav je temnolasa,
se je njen obraz približal
kakor eksplozija pomaranče.
Sladki sok je stekel
po prsih in po trebuhu,
odprtine so zažarele.
Njeni sončni zobje,
ki so zrasli med vinogradi,
že nosijo v usta načrte poljubov.

Čeprav so vrata v njeno telo
odprta kakor v luč,
so razbiti vitraži večera
najina edina skupna svetloba.
Dekle temnolaso, nihče
te ne bo odnesel k reki,
v katero teče tvoj sladki sok.

Starec

I.

Takole, tolažno,
se uslika poletni večer
na ekrane izbrušenih stolpnic,
celo na gladke mize, po katerih veslajo
do komolcev gole roke, zlomljeni
labodji vratovi.
Za hip se zdi, da je pritisk
v vse smeri izenačen,
da sta življenje in smrt
opustila jalovo bitko.

Potem pa se pri izhodu iz mesta
pojavi starec, pravzaprav
velika omotična žuželka,
ki nese domov vejo belega cvetja.
Mrak je že, zato je veja
morda krempelj plazilca

in cvetovi njegove roževinaste luske.
Ko se znoči, kresnice tu in tam
že bivajo namesto njega.

II.

Lej ga, starca,
kako jo gleda,
kar brez zob požira,
nato še motovili.
In ko se ona zasmije,
kakor bi iz napete skale
briznil studenec,
se stisne k njej
in ji polaga obraz na prsi.
Ne bo ga obliznila deroča voda,
kar na suhem bo ostal.

Čast

Ramena povešaš,
ker imaš premalo časti.
Vsenaokrog kipijo častivredni
kakor apno v vodi,
množijo se zavojevalci firmamenta,
požiralci svetlobe, ki imajo
v ženskem potomstvu preklane jezike.
Ti pa stojiš kakor tepihar na dvorišču
in nihče ne pride pogledat!
Ubogi Korzičan je stal tako
pred velikimi vrati zmage,
čisto malo drugačen.
Niso te izbrali za izbranca,
čeprav si visoko dvigal baretko,
čas pa si skrbno pasel v ogradi.
Zdaj misliš,
da nekaj ni prav, da je bogu neposlušen
vsaj eden. Nisi zadovoljen,
kako se ti zadek šopiri.
Zato boš čelo še naprej sramotil
s praznim pričakovanjem.